

Arrest

nr. 273 772 van 8 juni 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21 / 18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die beiden verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 22 februari 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die beiden verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 14 september 2021 België binnen en verzoeken op 21 september 2021 om internationale bescherming. Op 20 januari 2022 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de verzoeken kennelijk ongegrond en wordt aan verzoekers internationale bescherming geweigerd. De commissaris-generaal besluit dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 24 januari 2022 aangetekend worden verzonden aan verzoekers.

1.2. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Shkodër en bezit u de Albanese nationaliteit. Zo'n vier maanden voor uw vertrek uit Albanië ontstond er een grondconflict tussen uw neef I.G. en zijn buur A.I. Uw neef beledigde voortdurend iedereen van A.s familie en zei dat ze niet mochten passeren. Op een keer gaf I. de zoon van A. een klap. A. ging naar de politie om melding te maken van I.s beledigingen maar de politie deed niets. Op 4 september 2021 ging I. naar A. om het met hem over het conflict te hebben. De moeder van A. zei tegen I. dat hij niet binnen mocht komen waarop I. de moeder duwde en ze ten val kwam. Toen A. zag dat I. zijn moeder op de grond had geduwd, schoot A. I. dood. U zat op uw werk toen u via de televisie vernam dat uw neef vermoord was en keerde onmiddellijk terug naar huis omdat u problemen vreesde. Sinds het voorval begaf u zich niet meer buitenshuis. A. werd ingerekend en zit thans in voorarrest. Op 5 september 2021 werd I. begraven. Onmiddellijk na de moord ondernam een verzoeningscommissie een poging om te bemiddelen die echter op niets uitdraaide. Uw familie wilde de familie I. immers niet vergeven. Omdat uw familie de uitgestoken hand van de familie I. niet aanvaardde en zei dat ze zich zou wreken, besliste ook de familie I. dat ze zich tot het bittere einde zou verweren. Op 8 september 2021 werd uw moeder bedreigd door onbekenden in een zwarte wage die haar de boodschap gaven dat u vermoord zou worden. Een van de inzittenden zei dat ze u wel zouden vinden. Op 9 september 2021 kreeg u telefoon van P.G., de broer van I., die u meedeelde dat ze als familie een gezamenlijke bloedwraakactie tegen de familie I. zouden ondernemen. U weigerde echter deel te nemen en wordt sindsdien door een groot deel van de familie als een verrader beschouwd. U besloot in deze context om samen met uw echtgenote E.C. het land te verlaten. Met de hulp van uw schoonbroer verliet u op 13 september 2021 Albanië. Op 14 september 2021 kwam u aan in België en na een week quarantaine verzocht u er op 21 september 2021 om internationale bescherming. U vreest dat u in Albanië vermoord zal worden. U vreest immers dat het conflict nog verder zal escaleren. U vreest tevens uw familie die u als verrader beschouwt omdat u weigert deel te nemen aan de bloedwraakplannen tegen de I.'s.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, verschillende in de pers verschenen artikels in verband met de moord op uw neef I., een attest van de verzoeningscommissie Shoqata Misionaret e Pages dhe Pajtimeve te Shqiperise d.d. 11 september 2021 waaruit blijkt dat u sinds 4 september 2021 in een bloedvete met de familie I. verwickeld bent en dat er geen verzoening mogelijk was, twee Albanese tewerkstellingsattesten voor u en uw vrouw en een bewijs in verband met de invaliditeit van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 14 december 2020 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Vooreerst is het frappant dat noch u, noch uw echtgenote op de Dienst Vreemdelingenzaken melding deed van het feit dat uw moeder in uw hoofde concrete bedreigingen heeft ontvangen van mannen in een zwarte wagen (CGVS J., p. 12-13). Dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken kon vertellen waar u was toen u vernam dat uw neef I. vermoord werd, dat u er kon vertellen over de verzoeningspoging en over de wraakplannen en dat u gevraagd naar eventuele problemen met medeburgers zelfs kon verwijzen naar de algemene situatie in uw regio, maar dat u er toen geen gewag maakte van de concrete bedreigingen van 8 september 2021, is hoogst eigenaardig (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vragen 3.5 en 3.8; Vragenlijst CGVS, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, echtgenote, vragen 3.5 en 3.8).

Verder had u een opvallend lacunaire kennis over het verloop van de bloedwraakzaak. Zo blijkt uit uw verklaringen dat de verzoeningscommissie op 5 september 2021 een verzoeningspoging deed maar dat

beide betrokken families bij hun standpunt bleven. U wist echter niet of de organisatie na uw vertrek nog pogingen had ondernomen om te bemiddelen (CGVS J., p. 14). U kon ook niet zeggen of er na uw vertrek nog bedreigingen waren geweest en u wist evenmin of uw neef P. zijn bloedwraakplannen had doorgezet (CGVS J., p. 13; p. 17). Ofschoon u wist dat heel uw familie voor de bloedwraak was, erkende u niet te weten hoe uw overige familieleden hadden gereageerd op het voornemen van P. om met een groep wraak te nemen en hoe ze actueel tegenover de bloedwraak staan (CGVS J., p. 15). Ook over de identiteit van A.'s familieleden die u mogelijks zouden kunnen belagen of mogelijke doelwitten wat betreft een wraakactie van uw neef P. en zijn kompanen, tastte u volledig in het duister. Zo wist u niet hoe de ouders van A., zijn neven of ooms heten, noch hoeveel broers en zussen hij precies heeft (CGVS J., p. 9). Wat de zoon van A. betreft die door I. werd geslagen en van wie u de naam niet kende, wist u niet eens of het een kind dan wel een volwassen man betreft (CGVS J., p. 9; CGVS E., p. 6). Dat u in onmin leeft met een groot deel van uw familie, zoals u uw beperkte kennis uitlegde, kan uw uiterst lacunaire kennis uiteraard niet rechtvaardigen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u tot 9 september 2021, de dag waarop u weigerde deel te nemen aan de bloedwraakactie, contact had met de familie van P. (CGVS J., p. 11). Aangezien u volgens uw verklaringen sinds de moord op I. niet meer buiten durfde te komen, aangezien het volgens uw verklaringen reeds op 5 september 2021 duidelijk was dat het niet tot een verzoening zou komen en aangezien u op 8 september 2021 onrechtstreeks, i.e. via uw moeder, zelf bedreigd zou geweest zijn in het kader van de bloedwraak en u op dat moment wel nog contact had met uw familie, kon in alle redelijkheid van u verwacht worden dat u zich onmiddellijk informeerde over de identiteit van de familieleden van A. en potentiële daders. Gelet op het publiekelijk karakter van bloedwraak is het evenmin aannemelijk dat, zelfs al verkeerde u in onmin met een groot deel van uw familie en zelfs al kan uw vader die deels verlamd is slechts moeilijk praten, zoals u met een attest wenste aan te tonen, u zich nadien op geen enkele manier kon informeren over de identiteit van de personen met wie u in bloedwraak verkeert (CGVS J., p. 7; p. 11). U had bijvoorbeeld ook de verzoeningscommissie kunnen contacteren om op die manier meer te weten te komen over de identiteit en intenties van potentiële daders, hetgeen u niet gedaan heeft (CGVS J., p. 14-15). Wat de spraakproblemen van uw vader betreft is het trouwens opmerkelijk dat uw echtgenote in eerste instantie niets vermeldde over haar schoonvaders communicatieproblemen en zelfs verklaarde dat uw vader met andere mensen over de bloedwraakkwesitie had gepraat (CGVS E., p. 7). Tot slot blijkt dat u in contact staat met uw moeder en uw zussen, die heden in Albanië verblijven (CGVS J., p. 4). Dat u geen enkele poging deed om meer te weten te komen over de identiteit van de familie waarmee u in bloedwraak zou verkeren of over de ontwikkelingen na uw vertrek en dat het u zelfs niet interesseerde, hetgeen u expliciet te kennen gaf (CGVS J., p. 11; p. 17-19), is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas, *quod non in casu*. Gelet op het voorgaande wordt de geloofwaardigheid van uw beweerde betrokkenheid in een bloedvete ondermijnd.

Hoe dan ook dient er vastgesteld te worden dat u geen overtuigende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u voor de door u aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van en terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker om internationale bescherming, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming uitgeput heeft. Uit uw verklaringen blijkt dat dit niet het geval is.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u in Albanië nooit naar de politie bent gestapt, niet toen bleek dat er geen verzoening zou komen en niet toen u op 8 september 2021 bedreigd werd. U dacht dat de politie niets zou doen, volgens u omdat het conflict tussen A. en I. geëscaleerd was door het uitblijven van een adequaat politieoptreden toen A. naar de politie was gegaan. De politie zou u ook geen voortdurende bescherming kunnen geven (CGVS J., p. 19-20). Ook uw vrouw verwees naar het feit dat de politie niets gedaan zou hebben toen A. naar de politie was gestapt (CGVS E., p. 6; p. 8-9). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u zelf nooit contact had met de politie en dat u persoonlijk nooit heeft mogen ervaren dat de

politie niets deed (CGVS J., p. 19) en u erkende niet te weten wat ze in uw situatie zou doen (CGVS J., p. 20). Dat u dacht dat de politie u niet zou beschermen omdat ze niets had gedaan toen A. naar de politie stapte, kan uw nalaten om een klacht in te dienen geenszins rechtvaardigen. Zo kon u uw bewering dat de politie naar aanleiding van A.s aangifte niets had gedaan niet onderbouwen. U wist onder meer niet hoeveel keer A. naar de politie zou zijn gegaan en u kon evenmin zeggen waaruit u kon afleiden dat de politie niets had gedaan: u kwam niet verder dan een verwijzing naar informatie die in de pers zou zijn verschenen (CGVS J., p. 10-11; p. 21; CGVS E., p. 8). Bovendien blijkt uit niets dat op het moment dat A. naar de politie was gegaan er reeds sprake was van een ernstige bedreiging in het kader van bloedwraak of één of andere fysieke confrontatie. Immers, op het moment dat A. naar de politie stapte was er nog geen sprake van bloedwraak (CGVS J., p. 19). U verklaarde bovendien dat u niet wist wanneer A. precies naar de politie ging. Ergens in die conflictperiode van vier maanden, zei u, maar of dit eerder aan het begin of aan het einde van deze periode was, kon u niet zeggen (CGVS J., p. 10). U wist ook niet waarvan A. precies aangifte had gedaan noch of er ooit een fysieke confrontatie was tussen I. en A. (CGVS J., p. 10). Uw vrouw verklaarde gevraagd of I. A. en zijn familie ooit had bedreigd dat ze geen weet had van bedreigingen of fysieke confrontaties maar dat beide families steeds ruzie maakten en dat de politie de beledigingen niet serieus nam (CGVS E., p. 6). Uit het loutere feit dat de politie niet meteen zichtbaar zou zijn opgetreden bij verbale beledigingen en/of bedreigingen, waarbij het vaak woord tegen woord is, kan men bezwaarlijk besluiten dat de politie nalatig of onwillig zou zijn geweest om op te treden en bescherming te verlenen. In dit verband blijkt immers uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat de politie naar aanleiding van de moord en de daaropvolgende bloedwraakdreiging effectief heeft opgetreden. Zo werd A. gezocht en gearresteerd, werd er een huiszoeking in diens woning uitgevoerd en werd het wapen waarmee de moord vermoedelijk werd gepleegd in beslag genomen. Tevens werd A.s huis 24 uur op 24 bewaakt, omdat er gevreesd werd voor wraak. Betreffende uw verklaring dat de politie u niet voortdurend zou kunnen beschermen (CGVS J., p. 20), kan hieraan nog toegevoegd worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Absolute bescherming kan overigens door geen enkele rechtsstaat worden geboden, doch de aanwezigheid van redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade volstaat.

Ook wat de vrees voor P. en voor dat deel van de familie dat u als een verrader beschouwt betreft, kan opgemerkt worden dat u nooit een klacht indiende tegen P. of andere familieleden en dat u de politie nooit op de hoogte bracht van de bloedwraakplannen van uw familieleden (CGVS J., p. 20). Nochtans bestaat de bedoeling van het indienen van een klacht er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Dat u geen klacht kon indienen omdat u zich niet buiten het huis kon begeven kan om evidente redenen ook niet weerhouden worden (CGVS, J., p. 19). Niet alleen had u de politie telefonisch op de hoogte kunnen brengen van de bloedwraakproblemen, u had ook uw vrouw naar het kantoor kunnen laten gaan. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de vrouwen zich wel buitenshuis konden begeven (CGVS J., p. 16).

In tegenstelling tot uw vage beweringen over het slechte politiefunctioneren blijkt uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de **COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterl.ion, Prevalence and Response by the State van 29 juni 2017**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/blood-feuds-contemporary-albaniacharacterl.ion-prevalence-and-response-state> of <https://www.cgvs.be/nl>) bovendien nog dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In de regio

Shkodër in het bijzonder wordt de situatie van families in bloedwraak door de politie nauwgezet opgevolgd door in contact te treden met hen, door regelmatig in de buurt te patrouilleren en hun woningen in de gaten te houden. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies. Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werd het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980 treffen.

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

Aan uw identiteit en nationaliteit, zoals die blijken uit uw paspoort, wordt niet getwijfeld. Dat uw neef I. vermoord werd door A. na een grondconflict zoals blijkt uit de verschillende artikels die u neerlegde wordt evenmin betwijfeld. Wat betreft het door u neergelegde document van de verzoeningscommissie kan er gewezen worden op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt waaruit blijkt dat attesten van bloedwraak door NGO's en lokale autoriteiten gemakkelijk tegen betaling verkrijgbaar zijn. Ze hebben zodus op zich weinig bewijswaarde. Jullie beroepsactiviteiten in Albanië, zoals deze uit de door u neergelegde tewerkstellingsattesten blijken, en uw vaders invaliditeit staan niet ter discussie.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de

aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Lushnje en bent u een Albanees staatsburger. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asiëlverzoek integraal baseert op de asiëlmotieven van uw echtgenoot J.G. Zo bevestigde u dat u in een bloedvete verwickeld bent met de familie I. nadat I.G., een neef van uw man, doodgeschoten werd door A. I.. De familie G. weigerde zich te verzoenen waarop de familie I. besloot zich te verweren en jullie familie te viseren. U bevestigde ook dat P., de broer van I., in groep wraak wilde nemen voor de moord op zijn broer maar dat uw man weigerde hieraan deel te nemen waardoor jullie in onmin leven met een groot deel van uw schoonfamilie. Met behulp van uw broer verlieten jullie op 13 september 2021 Albanië om op 21 september 2021 in België om internationale bescherming te verzoeken. U vreest dat uw man in Albanië vermoord zal worden. U vreest tevens problemen omdat hij niet wilde deelnemen aan P.s bloedwraakplannen. Ter staving van uw identiteit en nationaliteit legde u uw Albanees paspoort neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 14 december 2020 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient voorts opgemerkt te worden dat u uw asiëlmotieven integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw echtgenoot. In het kader van zijn verzoek om internationale bescherming werd een weigeringsbeslissing genomen die als volgt luidt:

"(...)."

Bijgevolg is ook uw verzoek kennelijk ongegrond.

Uw identiteit en nationaliteit zoals deze uit uw paspoort blijken staan niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel”*. Tevens menen verzoekers dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekers gaan eerst in op de volgens hen wel degelijk gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève. Verzoekers herhalen hun relaas en stellen meer bepaald dat zij Albanië hebben verlaten omdat een normaal en menswaardig leven voor hen daar onmogelijk was. Zij vrezen het slachtoffer te worden van represailles door de familie van A.I. omwille van een bestaande bloedwraak. Zij halen aan dat sinds verzoekers neef I.G. op 4 september 2021 door A.I. om het leven werd gebracht, als gevolg van een uit de hand gelopen gronddispuut, de gemoederen tussen beide families hoog zijn opgelopen en dat de verzoeningscommissie er niet in geslaagd is om een verzoening te bewerkstelligen tussen beide families. Zij verduidelijken dat verzoekers familie categoriek elk voorstel tot verzoening weigerde en gezworen heeft zich te zullen wreken. Tenslotte, zo stellen verzoekers, vreest verzoeker bedreigingen vanwege zijn eigen familie omdat hij op 9 september 2021 geweigerd heeft om mee te werken aan een gezamenlijke wraakactie tegen de familie van A.I. en dat hij sindsdien door zijn eigen familie ervan beschuldigd wordt een verrader te zijn. Verzoekers geven aan dat zij geen andere uitweg zagen dan Albanië te verlaten.

Verzoekers pogen vooreerst het niet-vermelden tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken *d.d.* 21 oktober 2021 van de doodsb bedreigingen, die verzoekers moeder in verzoekers hoofde op 8 september 2021 van onbekende mannen in een zwarte wagen zou hebben gekregen, te verklaren door te stellen dat hen bij hun interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken – zowel door de dossierbehandelaars alsook door de aanwezige tolk – uitdrukkelijk gevraagd werd om het zeer kort te willen houden en om zich te beperken tot de zogenaamde grote lijnen in hun asielrelaas en dat zij later tijdens hun persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) wel uitgebreid de kans zouden krijgen om alle moeilijkheden verder concreet en in detail uiteen te zetten. Verzoekers werpen op dat zij er oprecht van overtuigd waren dat zij zich strikt moesten beperken tot het schetsen van de grote lijnen van hun vlucht uit Albanië, reden waarom zij nog niet over dit concrete incident van 8 september 2021 bij de Dienst Vreemdelingenzaken hadden gesproken.

Vervolgens stellen verzoekers dat het commissariaat-generaal hen ten kwade duidt dat hun kennis over het verloop van de bloedwraakwestie lacunair zou zijn. Dat het commissariaat-generaal het onder andere vreemd vindt dat zij niet wisten of de verzoeningscommissie na hun vertrek uit Albanië nog verzoeningspogingen had ondernomen, dat zij niet konden vertellen of er na hun vertrek nog bedreigingen waren geweest, dat zij niet wisten of verzoekers neef P. zijn bloedwraakplannen had doorgezet, dat zij niet wisten wat de reactie was van de overige familieleden op het voornemen van P. om in groep een wraakactie uit te voeren en dat zij niet de exacte identiteit van A.'s familieleden kenden, is op zich, aangezien het niet gaat om dermate belangrijke onderdelen in hun verklaringen, niet van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van de verzoeken om internationale bescherming. De hoeveelheid verklaringen van verzoekers tijdens hun persoonlijk onderhoud die wel overtuigend en doorleefd genoeg waren en die wezen op een effectieve vervolgingsvrees, werden ten onrechte ontweken in de bestreden beslissingen en overstijgen luidens het verzoekschrift in ruime mate het aantal verklaringen die dat misschien, op enkele onderdelen na, niet waren. Verzoekers stellen dat zij wel degelijk doorleefde en geloofwaardige verklaringen hebben afgelegd aangaande de moeilijkheden die zij gekend hebben met de familie van A.I., alsook met hun eigen familie.

Het is voor hen verder duidelijk dat het commissariaat-generaal ten onrechte onvoldoende gewicht heeft geschonken aan het gegeven dat verzoeker binnen zijn eigen familie als deloyaal en als onbetrouwbare paria wordt aanzien sinds hij op 9 september 2021 weigerde deel te nemen aan een gezamenlijke wraakactie tegen de familie van A.I. Precies omdat verzoekers eigen familie afstand van verzoekers heeft

genomen, is het voor hen bijzonder moeilijk, zo niet onmogelijk, om via dezelfde familie aan nuttige informatie te geraken over de evolutie van de bloedwraakkwestie.

Verder zoekt het commissariaat-generaal volgens verzoekers spijkers op laag water waar hen verweten wordt dat zij tussen 4 september 2021 (datum van de moord op verzoekers neef I.) en 9 september 2021 (datum waarop verzoeker het voorstel van zijn neef P. om deel te nemen aan een gezamenlijke wraakactie geweigerd had) wél “*tijd genoeg*” zouden gehad hebben om zich te informeren over de evolutie van de bloedwraakkwestie of over de identiteit van de familieleden van A.I. Het is voor verzoekers niet realistisch om dit tijdsbestek van amper enkele dagen als “*ruim voldoende*” te beschouwen, waarbinnen zij zich zouden moeten proberen te informeren over alle mogelijke gevaren waarmee zij konden worden geconfronteerd. Zij geven aan in die periode in angst en volledig isolement te hebben geleefd, wachtend en hopen op verlossend nieuws vanwege de verzoeningscommissie die volop bezig was met een bemiddelingspoging.

Evenmin is het volgens verzoekers realistisch om te stellen dat zij op eigen initiatief contact hadden kunnen opnemen met de verzoeningscommissie om informatie in te winnen over de evolutie van de bloedwraakkwestie. Het commissariaat-generaal verliest uit het oog dat verzoekers afkomstig zijn uit een regio die bekend staat om bloedwraakacties. Verzoekers verwijzen naar enkele recente vergelijkbare incidenten in de regio rond hun eigen woonplaats. Menige bloedwraakactie wordt ook pas verschillende jaren na het aanvankelijk incident ten uitvoer gebracht en bloedwraak kan bovendien ook uitgevoerd worden door volledig onbekende personen, die tegen betaling de bloedwraak uitvoeren. Dit is de reden waarom verzoekers niet de dringende noodzaak voelden om (tijdens hun verblijf in België) aan de verzoeningscommissie naar de stand van zaken te vragen, dan wel naar de exacte identiteit van de familieleden van A.I. Bovendien zijn verzoeningspogingen processen van lange adem. Diezelfde verzoeningscommissie bevestigt in een recent schrijven van 7 februari 2022 dat verzoekers leven wel degelijk in gevaar is ingevolge de bloedwraakkwestie met de familie van A.I., hetgeen redelijkerwijze zou moeten volstaan om verzoekers vervolgingsvrees ernstig te nemen.

Vervolgens werpen verzoekers op dat de dossierbehandelaar zich vergist heeft bij het analyseren van hun verklaringen; minstens werden hun verklaringen door het commissariaat-generaal verkeerd geïnterpreteerd.

Bovendien, zo vervolgen verzoekers, verliest het commissariaat-generaal ten onrechte uit het oog dat zij getraumatiseerd zijn door de gebeurtenissen in Albanië. Dit kan wel degelijk een bijkomende redelijke verklaring bieden voor het feit dat verzoekers, omwille van angst voor de reactie van hun eigen familie, geen contact meer hebben durven opnemen met hun eigen familie om zich te informeren over de stand van zaken. Verzoekers verkeerden alleszins in de oprechte overtuiging dat een definitief vertrek uit Albanië de enige optie was voor hun veiligheid en dat zij er nooit meer zouden kunnen terugkeren. Gelet op verzoekers persoonlijkheid, die van nature een rustig en vredelievend persoon is en die zich volledig afzijdig houdt van conflicten, vrezen verzoekers dat hij een gemakkelijk doelwit zal worden, zowel voor de familie van de tegenpartij als voor zijn eigen familie, eens de geweldspiraal volledig zal aanwakkeren.

Tot slot werpen verzoekers op dat hun persoonlijke problemen ten onrechte geringschat worden en dat foutief wordt besloten dat zij bij toekomstige problemen beroep zouden moeten kunnen doen op de Albanese autoriteiten. Volgens verzoeker is bescherming tegen eventuele represailles louter theoretisch en nooit afdoende en kunnen de lokale autoriteiten in de praktijk nooit een daadwerkelijke bescherming voor hen garanderen. Er zal in hunnen hoofde dan ook steeds een permanent gevoel van onveiligheid blijven bestaan en in Albanië zullen zij een uitzichtloos bestaan hebben. Het commissariaat-generaal heeft volgens verzoekers veel te weinig rekening gehouden met de dagelijkse realiteit ter plaatse in Albanië. Uit de algemene informatie die door het commissariaat-generaal zelf wordt aangebracht, blijkt dat de initiatieven van de Albanese autoriteiten om de veiligheid van haar burgers te waarborgen te beperkt zijn en geenszins een gepast en daadkrachtig antwoord kunnen bieden aan de bestaande problemen in de regio. Gezien de persoonlijke en concrete situatie waarin verzoekers zich bevinden (met name het feit dat zij slachtoffer zijn van doodsb bedreigingen en de veel te geringe aanpak van het probleem door de Albanese autoriteiten) vormt deze realiteit een gevaar voor het leven van verzoekers en hun kinderen. Bovendien is de moord op I.G. nog relatief actueel.

Het commissariaat-generaal liet luidens het verzoekschrift ook na om rekening te houden met de vrees van verzoekers dat zij in Albanië niet kunnen terugvallen op een familiaal netwerk voor steun en/of bescherming en dat hun leefsituatie precair is. Ook zou het indienen van een klacht door verzoeker tegen zijn eigen familie de spanningen en tegelijk het risico op represailles alleen maar vergroten, gezien de delicate en uiterst gespannen verhoudingen binnen zijn eigen familie in deze bloedwraakkwestie.

Het commissariaat-generaal heeft een manifeste beoordelingsfout begaan en de ingeroepen weigeringsmotieven zijn niet fundamenteel en voldoende om het verzoek af te wijzen. De benadering van het commissariaat-generaal om de weigeringsbeslissingen te motiveren is te vaag, abstract en theoretisch en houdt volgens verzoekers onvoldoende rekening met de dagelijkse schrijnende realiteit waarin verzoekers in Albanië verkeren. In de gegeven omstandigheden zouden de verklaringen van verzoekers moeten volstaan om hen minstens het voordeel van de twijfel te verlenen. Het commissariaat-generaal had hen minstens een zekere vorm van tijdelijke bescherming in België kunnen toekennen.

Inzake subsidiaire bescherming werpen verzoekers in het verzoekschrift op dat hun relaas wel degelijk beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Zij geven aan bij een eventuele terugkeer naar hun land hoe dan ook het slachtoffer te worden van foltering of van onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zij menen tijdens hun persoonlijk onderhoud voldoende te hebben aangetoond dat hun leven wel degelijk in gevaar is in Albanië en geven aan om evidente redenen niet meer naar hun land van herkomst, waar zij geen normaal leven zullen kunnen leiden, te kunnen terugkeren.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vragen verzoekers aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om hen het vluchtelingenstatuut, minstens het subsidiaire beschermingsstatuut te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug over te maken aan het commissariaat-generaal voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van hun betoog voegen verzoekers volgende documenten bij het voorliggende verzoekschrift:

- schrijven d.d. 7 februari 2022 van de verzoeningscommissie, met beëdigde vertaling (stukken 3 en 4);
- persartikel uit *Albanian Daily News* (stuk 5).

2.2.2. De verwerende partij maakt op 23 mei 2022, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over, met daarbij gevoegd de geactualiseerde COI Focus “*Georgië. Algemene situatie*” d.d. 24 februari 2022. Ter terechtzitting geconfronteerd met het gegeven dat verzoekers van Albanese nationaliteit zijn, erkent de verwerende partij dat de aanvullende nota iedere relevantie mist.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoekers een beroep indienen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal van 20 januari 2022 waarbij hun verzoeken om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure worden behandeld en als kennelijk ongegrond worden beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “*De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)*”

Artikel 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*

De Raad duidt erop dat Albanië bij koninklijk besluit van 14 december 2020 - opnieuw - werd vastgesteld als veilig land van herkomst en tevens figureert in de *update* van 14 januari 2022 (BS 28 februari 2022).

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116).

Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

2.3.3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, slechts vaststellen dat verzoekers *in casu* geen dergelijke elementen bijbrengen. In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon, die internationale bescherming geniet, in aanmerking komen.

2.3.4. Verzoekers vrezen dat verzoeker in Albanië vermoord zal worden. Zij vrezen immers dat het bloedwraakconflict nog verder zal escaleren en dat verzoekers familie hem als een verrader beschouwt omdat hij weigert deel te nemen aan de bloedwraakplannen tegen de familie I.

Blijkens de bestreden beslissingen is het (i) vooreerst frappant dat noch verzoeker, noch verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken melding maakte van het feit dat verzoekers moeder in zijn hoofde concrete bedreigingen heeft ontvangen op 8 september 2021; verder (ii) vertoont verzoeker een opvallend lacunaire kennis van het verloop van de bloedwraak, waardoor de geloofwaardigheid van diens beweerde betrokkenheid in een bloedvete wordt ondermijnd; hoe dan ook (iii) heeft verzoeker geen overtuigende feiten aangehaald waaruit blijkt dat hij voor de door hem aangehaalde problemen, of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of de bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat internationale bescherming de enige overgebleven uitweg was; zo blijkt (a) uit verzoekers verklaringen dat hij nooit naar de politie is gestapt, niet toen bleek dat er geen verzoening zou komen en niet toen hij op 8 september 2021 bedreigd werd; verzoeker diende (b) ook nooit een klacht in tegen P. of andere familieleden en bracht de politie nooit op de hoogte van de bloedwraakplannen van zijn familieleden; (c) dat hij geen klacht kon indienen omdat hij zich niet buitenshuis kon begeven, kan niet

worden weerhouden; (d) uit objectieve informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt en dat bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat bescherming wel degelijk voorhanden is; tot slot (iv) kunnen de neergelegde documenten bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen.

Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerdere gezegden en het omkeren en ontkennen van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, blijven verzoekers daartoe echter in gebreke, zoals blijkt uit wat hierna volgt.

2.3.5. Verzoekers trachten het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van de doodsb bedreiging die verzoekers moeder in zijn hoofde op 8 september 2021 ontving, te verschonen door zich te verschuilen achter de korte duur van het interview. De Raad merkt dienaangaande op dat het gegeven dat verzoekers gevraagd werd kort te zijn en zich te beperken tot de grote lijnen van het asielrelaas, geenszins vermag te verklaren waarom zij een zodanig belangrijk kernaspect van hun relaas niet bij de Dienst Vreemdelingenzaken zouden hebben vermeld. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een dermate essentieel en frappant element als de doodsb bedreiging aan het adres van verzoeker via zijn moeder enkele dagen na de moord op zijn neef I., en wat in belangrijke mate heeft bijgedragen tot de vlucht uit het land van herkomst, niet zouden hebben vermeld.

2.3.6. Inzake de lacunaire kennis van verzoeker over en zijn desinteresse in het verloop van de bloedwraak met de familie I., waardoor de geloofwaardigheid van zijn beweerde betrokkenheid bij deze bloedwraak wordt ondermijnd, wordt in de bestreden beslissingen terdege als volgt gesteld:

“Verder had u een opvallend lacunaire kennis over het verloop van de bloedwraakzaak. Zo blijkt uit uw verklaringen dat de verzoeningscommissie op 5 september 2021 een verzoeningspoging deed maar dat beide betrokken families bij hun standpunt bleven. U wist echter niet of de organisatie na uw vertrek nog pogingen had ondernomen om te bemiddelen (CGVS J., p. 14). U kon ook niet zeggen of er na uw vertrek nog bedreigingen waren geweest en u wist evenmin of uw neef P. zijn bloedwraakplannen had doorgezet (CGVS J., p. 13; p. 17). Ofschoon u wist dat heel uw familie voor de bloedwraak was, erkende u niet te weten hoe uw overige familieleden hadden gereageerd op het voornemen van P. om met een groep wraak te nemen en hoe ze actueel tegenover de bloedwraak staan (CGVS J., p. 15). Ook over de identiteit van A.'s familieleden die u mogelijks zouden kunnen belagen of mogelijke doelwitten wat betreft een wraakactie van uw neef P. en zijn kompanen, tastte u volledig in het duister. Zo wist u niet hoe de ouders van A., zijn neven of ooms heten, noch hoeveel broers en zussen hij precies heeft (CGVS J., p. 9). Wat de zoon van A. betreft die door I. werd geslagen en van wie u de naam niet kende, wist u niet eens of het een kind dan wel een volwassen man betreft (CGVS J., p. 9; CGVS E., p. 6). Dat u in onmin leeft met een groot deel van uw familie, zoals u uw beperkte kennis uitlegde, kan uw uiterst lacunaire kennis uiteraard niet rechtvaardigen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u tot 9 september 2021, de dag waarop u weigerde deel te nemen aan de bloedwraakactie, contact had met de familie van P. (CGVS J., p. 11). Aangezien u volgens uw verklaringen sinds de moord op I. niet meer buiten durfde te komen, aangezien het volgens uw verklaringen reeds op 5 september 2021 duidelijk was dat het niet tot een verzoening zou komen en aangezien u op 8 september 2021 onrechtstreeks, i.e. via uw moeder, zelf bedreigd zou geweest zijn in het kader van de bloedwraak en u op dat moment wel nog contact had met uw familie, kon in alle redelijkheid van u verwacht worden dat u zich onmiddellijk informeerde over de identiteit van de familieleden van A. en potentiële daders. Gelet op het publiekelijk karakter van bloedwraak is het evenmin aannemelijk dat, zelfs al verkeerde u in onmin met een groot deel van uw familie en zelfs al kan uw vader die deels verlamd is slechts moeilijk praten, zoals u met een attest wenste aan te tonen, u zich nadien op geen enkele manier kon informeren over de identiteit van de personen met wie u in bloedwraak verkeert (CGVS J., p. 7; p. 11). U had bijvoorbeeld ook de verzoeningscommissie kunnen contacteren om op die manier meer te weten te komen over de identiteit en intenties van potentiële daders, hetgeen u niet gedaan heeft (CGVS J., p. 14-15). Wat de spraakproblemen van uw vader betreft is het trouwens opmerkelijk dat uw echtgenote in eerste instantie niets vermeldde over haar schoonvaders communicatieproblemen en zelfs verklaarde dat uw vader met andere mensen over de

bloedwraakkwestie had gepraat (CGVS E., p. 7). Tot slot blijkt dat u in contact staat met uw moeder en uw zussen, die heden in Albanië verblijven (CGVS J., p. 4). Dat u geen enkele poging deed om meer te weten te komen over de identiteit van de familie waarmee u in bloedwraak zou verkeren of over de ontwikkelingen na uw vertrek en dat het u zelfs niet interesseerde, hetgeen u expliciet te kennen gaf (CGVS J., p. 11; p. 17-19), is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas, quod non in casu.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent en terecht. De zaken waarover verzoekers het antwoord schuldig moeten blijven, betreffen, in weerwil van wat verzoekers trachten te laten uitschijnen in het verzoekschrift, wel degelijk belangrijke onderdelen en zelfs kernelementen van hun relaas en deze doen samen wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de beweerde betrokkenheid van verzoeker bij de bloedwraak. Dat verzoeker het antwoord schuldig moet blijven op essentiële vragen naar verdere verzoeningspogingen, verdere bedreigingen, het al dan niet realiseren van de geplande wraakactie van neef P. en de reactie van andere familieleden op dit voornemen en zeker ook naar de identiteit van de familieleden van A.I., komt hoogst bevreemdend voor. Deze onwetendheid kan niet worden verklaard door het in onmin leven met een groot deel van de familie. Immers blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij tot 9 september 2021 contact had met de familie van neef P., en dat hij vanuit België nog in contact staat met zijn ouders en zussen die in Albanië verblijven (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 4 en 11). Dat verzoeker binnen zijn eigen familie als deloyaal en als onbetrouwbare paria wordt aanzien sinds hij op 9 september 2021 weigerde deel te nemen aan een gezamenlijke wraakactie tegen de familie van A.I., of dat verzoekers door de gebeurtenissen zijn getraumatiseerd, maakt het nog niet onmogelijk om via zijn kerngezin verdere, nuttige en essentiële informatie trachten te bekomen over de bloedwraak, zoals de identiteit van de familie met wie hij in bloedwraak verkeert en de verdere evolutie ervan. Dat zijn vader spraakproblemen heeft, valt dan weer niet te rijmen met de verklaringen van verzoekster, die hier aanvankelijk niets over meldde en zelfs verklaarde dat haar schoonvader met anderen over de bloedwraakactie had gepraat (notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 7).

Verzoekers kunnen niet gevolgd worden waar zij opperen dat het commissariaat-generaal spijkers op laag water zoekt door hen te verwijten tussen 4 september 2021 (datum van de moord op verzoekers neef I.) en 9 september 2021 (datum waarop verzoeker het voorstel van zijn neef P. om deel te nemen aan een gezamenlijke wraakactie geweigerd had) wél “tijd genoeg” gehad te hebben om zich te informeren over de evolutie van de bloedwraakkwestie of over de identiteit van de familieleden van A.I. Immers, zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt aangehaald, kon van verzoeker, aangezien hij sinds de moord op I. niet meer buiten durfde te komen, aangezien het volgens zijn verklaringen reeds op 5 september 2021 duidelijk was dat het niet tot een verzoening zou komen en aangezien hij op 8 september 2021 onrechtstreeks, i.e. via zijn moeder, zelf bedreigd zou geweest zijn in het kader van de bloedwraak en hij verklaarde op dat moment wel nog contact te hebben met uw familie, in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zich onmiddellijk, los van angst en het leven in volledig isolement, informeerde over de identiteit van de familieleden van A. en potentiële daders, quod non.

Daarnaast is het, gelet op het publiekelijk karakter van bloedwraak, niet aannemelijk dat verzoekers zich sinds hun vertrek uit het land van herkomst niet zouden kunnen informeren over de identiteit van de personen met wie verzoeker in bloedwraak verkeert, alsook in het algemeen over de verdere evolutie van de bloedwraak, dit door bijvoorbeeld contact op te nemen met de verzoeningscommissie, die volgens verzoekers verklaringen reeds de dag na de moord betrokken was. Waar zij dit nalaten trachten te verschonen door erop te wijzen dat zij uit een regio in Albanië komen die bekend staat om bloedwraakacties, waarbij zij verwijzen naar enkele vergelijkbare incidenten, dat menige bloedwraakactie pas jaren na het aanvankelijke incident ten uitvoer wordt gebracht en dat dit ook door volledig onbekende personen kan worden uitgevoerd, merkt de Raad op dat deze vaststellingen, die niet in twijfel worden getrokken, geenszins kunnen verklaren waarom verzoekers nalieten navraag te doen (bij de verzoeningscommissie) naar de stand van zaken en naar de identiteit van de familieleden waarmee verzoeker in een bloedwraak verwickeld is. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoekers kennelijk nalieten dit te doen getuigt van een verregaand gebrek aan interesse voor de voorgehouden problemen en situatie, hetgeen verzoeker ook uitdrukkelijk toegeeft (administratief dossier,

notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 17-19) en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vrees voor vervolging. Zich verschuilen achter de traumatische aard van de gebeurtenissen om de lakse houding te verklaren, is geen dienstig betoog. Ter terechtzitting gevraagd over zij inmiddels nog nieuws hebben over de verdere evolutie van de bloedwraak, antwoorden verzoekers ontkennend, en gevraagd of zij nog in contact staan met de familie van verzoeker geven zij aan enkel met diens kerngezin nog in contact te staan.

Waar verzoekers thans bij het voorliggend verzoekschrift opnieuw het schrijven van de verzoeningscommissie van 7 februari 2022 voorleggen, ditmaal met een beëdigde vertaling naar het Nederlands (stukken 3 en 4), waaruit moet blijken dat verzoekers leven wel degelijk in gevaar is ingevolge de bloedwraakkwesie met de familie van A.I., merkt de Raad op dat dit stuk, dat reeds tijdens de administratieve procedure werd neergelegd en waarover de commissaris-generaal oordeelde, niet vermag de vervolgingsvrees ernstig te maken. Immers, zoals blijkt uit de objectieve landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt, bestaat er noch een officiële, noch een onofficiële instantie in Albanië gemachtigd om bloedwraakattesten af te leveren en dergelijke documenten zijn daarenboven makkelijk te verkrijgen tegen betaling via een illegaal circuit, dit om asielaanvragen buiten Albanië te faciliteren (administratief dossier, map landeninformatie, *Home Office, Country Policy and Information note; Albania blood feuds*, p. 29-31 en COI Focus “*Albanië, Algemene situatie*” d.d. 15 juni 2020, p. 41). In tegenstelling tot wat verzoekers in het verzoekschrift voorhouden, volstaat het voorgelegde attest, waaraan weinig bewijsaarde kan worden gehecht, niet om de vervolgingsvrees aannemelijk te maken.

Daar waar verzoekers opwerpen dat de verwerende partij zich beperkt tot een opsomming van hetgeen verzoeker niet wist, maar niet verwijst naar tal van verklaringen die wel overtuigend en doorleefd genoeg waren en die wijzen op een effectieve vervolgingsvrees, wijst de Raad erop dat op de commissaris-generaal geenszins de verplichting rust om alle elementen in het voordeel, dan wel nadeel, van de verzoeker om internationale bescherming op te nemen in de motivering van de bestreden beslissing. Verzoekers doen met de loutere, overigens niet nader gespecificeerde verwijzing naar “*verklaringen die wel overtuigend en doorleefd genoeg waren en die wijzen op een effectieve vervolgingsvrees*”, geen enkele afbreuk aan de pertinente, draagkrachtige en omstandig gemotiveerde vaststellingen in de bestreden beslissingen die wel degelijk verhinderen dat er geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden betrokkenheid bij de bloedwraak.

Verzoekers kunnen voorts geenszins worden gevolgd waar zij in het verzoekschrift opwerpen dat de dossierbehandelaar zich vergist heeft bij het analyseren van hun verklaringen of dat minstens hun verklaringen door het commissariaat-generaal verkeerd geïnterpreteerd werden. Verzoekers laten na deze blote bewering enigszins *in concreto* te duiden. Boudweg aanhalen dat de dossierbehandelaar zich heeft vergist of dat hun verklaringen verkeerd geïnterpreteerd werden, gaat allerm minst op. Nergens wordt aan de hand van concrete argumenten of elementen aangetoond waarin deze vergissing bij de analyse van hun verklaringen of de verkeerde interpretatie ervan dan wel specifiek bestaat of hoe dit de inhoud van de bestreden motivering en beslissingen zou hebben beïnvloed. Daarenboven blijkt uit de notities van de persoonlijke onderhouden van verzoekers dat deze op een normale wijze zijn geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat verzoekers de kopieën van de notities van de beide persoonlijke onderhouden bij het commissariaat-generaal opvroegen en bekwamen en dat zij hierover geen opmerkingen overmaakten aan het commissariaat-generaal. Dit impliceert, overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5^{quater}, § 3, van de Vreemdelingenwet, dat zij worden geacht in te stemmen met de inhoud van deze notities.

2.3.7. Verder betogen verzoekers dat zij voor hun problemen geenszins kunnen rekenen op de bescherming vanwege de Albanese autoriteiten. Volgens verzoekers heeft de verwerende partij veel te weinig rekening gehouden met de dagelijkse realiteit in Albanië en is de desbetreffende motivering te vaag, abstract en theoretisch. Verzoekers vrezen dat de lokale autoriteiten in de praktijk nooit een daadwerkelijke bescherming kunnen garanderen en dat de autoriteiten weinig of geen vat hebben op individuen die de vaste wil hebben om een aanslag te plegen of wraakmaatregelen te nemen, zodat een daadwerkelijke bescherming vanwege de Albanese autoriteiten niet meer dan dode letter is. Uit de algemene informatie die door de verwerende partij zelf werd aangehaald blijkt luidens het verzoekschrift dat de initiatieven van de Albanese autoriteiten om de veiligheid van haar burgers te waarborgen te beperkt zijn en geenszins een gepast en daadkrachtig antwoord kunnen bieden aan de bestaande problemen in de regio.

De Raad treedt de verwerende partij evenwel bij in de motivering dat verzoekers niet aannemelijk gemaakt hebben dat zij voor de door hen aangehaalde problemen geen beroep zouden kunnen doen op de

bescherming van de Albanese autoriteiten. De Raad wijst er desbetreffend vooreerst op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, minstens dat hij daartoe enige poging onderneemt. *In casu* dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker in Albanië nooit naar de politie is gestapt, niet toen bleek dat er geen verzoening zou komen en niet toen hij op 8 september 2021 onrechtstreeks via zijn moeder werd bedreigd. Verzoeker diende ook nooit een klacht in tegen P. of andere familieleden en bracht de politie nooit op de hoogte van de bloedwraakplannen van zijn familieleden. Meer nog, verzoekers verlieten anderhalve week na de moord Albanië, zonder ook maar enigszins nationale bescherming trachten te verkrijgen. De verwerende partij merkt in dit verband terecht op dat de bedoeling van het indienen van een klacht er echter precies in bestaat bescherming te verkrijgen tegen de belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen en dat indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, ook al zijn die gericht tegen verzoekers eigen familie, zij hiertegen vanzelfsprekend niet kunnen optreden. Verder stelt de Raad vast dat verzoekers in hun betoog geen concrete elementen bijbrengen die van aard zijn de motivering in de bestreden beslissingen, dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids-)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en redelijke maatregelen, zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, treffen en de informatie in het administratief dossier waarop deze motivering is gesteund, waaronder de COI Focus aangaande bloedwraak in Albanië d.d. 15 juni 2020 (administratief dossier, map landeninformatie), te weerleggen. Immers beperken zij zich tot het louter tegenspreken van de conclusie van de verwerende partij, hetgeen allesbehalve volstaat om de desbetreffende motivering van de bestreden beslissingen in een ander daglicht te stellen. De Raad wenst hierbij nog op te merken dat absolute bescherming door geen enkele rechtsstaat kan worden geboden, doch de aanwezigheid van redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade volstaat, wat *in casu* het geval is. Ten slotte stelt de Raad nog vast dat door verzoekers geen concrete aanwijzingen of geldige redenen aangebracht worden waaruit blijkt dat zij, gelet op hun persoonlijke omstandigheden, geen beroep kunnen doen op de bescherming vanwege de Albanese autoriteiten. Het betoog dat de politie niets zou doen, kan in het licht van voormelde informatie in het administratief dossier geenszins overtuigen en wordt overigens tegengesproken door de concrete informatie in de map landeninformatie waaruit blijkt dat de politie naar aanleiding van de moord op verzoekers neef I. en de daaropvolgende bloedwraakdreiging effectief heeft opgetreden. Zo werd de dader gezocht en gearresteerd, werd er een huiszoeking in zijn woning uitgevoerd en werd het vermoedelijke wapen in beslag genomen. Tevens werd het huis van de dader de klok rond bewaakt, net omdat er gevreesd werd voor wraak. Het nalaten van verzoeker om zelf naar de politie te stappen komt dan ook geenszins aannemelijk voor. Dat verzoekers in Albanië niet kunnen terugvallen op een familiaal netwerk voor steun en/of bescherming en dat hun leefsituatie precair is, is een blote bewering en verklaart evenmin waarom zij geen bescherming zouden kunnen trachten te bekomen. De Raad besluit dan ook dat verzoekers geenszins aannemelijk hebben gemaakt dat er voor hun problemen omwille van de bloedwraak waarin verzoeker verwickeld is in Albanië onvoldoende beschermingsmogelijkheden zouden zijn en dat zij niet alle redelijkerwijze van hen te verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties hebben uitgeput en dus onvoldoende hebben aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor hen de enige overgebleven weg was.

De Raad herhaalt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan of, uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Er dient aldus te worden geconcludeerd dat door de mogelijkheid zich te beroepen op bescherming vanwege de Albanese autoriteiten voor wat betreft de door verzoekers aangehaalde problemen omwille van de bloedwraak ten aanzien van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en evenmin een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.8. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. De door verzoekers neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en

terechte redenen, die door verzoekers overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

2.3.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.11. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt allerminst dat zij dergelijk risico lopen in Albanië.

2.3.12. Voor zover verzoekers, wat betreft de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, zich steunen op dezelfde elementen als deze die aan de basis liggen van hun vraag om als vluchteling te worden erkend, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen, waarbij geconcludeerd werd dat de beweerde betrokkenheid van verzoeker bij de bloedwraak wordt ondermijnd en dat niet is aangetoond dat verzoekers geen beroep zouden kunnen doen op bescherming van de Albanese autoriteiten.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd. Verzoekers maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Albanië zouden hebben gekend.

2.3.13. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit niets blijkt evenwel dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

2.3.14. Verzoekers tonen, gelet op het voormelde, niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.15. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.16. Waar verzoekers aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekers neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie, en dat verzoekers tijdens hun persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal de kans kregen om de redenen van hun verzoeken om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.3.17. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.18. Uit het voorgaande blijkt evenzeer dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.19. In hoofde van de verwerende partij kan door de Raad geen manifeste beoordelingsfout worden ontwaard.

2.3.20. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS